

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 20

БЕЛА РУЖА.

(продужено.)

Дебела ова госпа, пружа смешећи се руку младој својој пратилници.

„Ако васъ молити смемъ, драга Елена, чекајте ме у маломъ оному кабинету. Я се надамъ, да ће ми Робертъ после петъ минута мой одлазакъ дозволити.“

Младић одведе Елену врло учтиво до кабинета, отвори са завѣсама снабдѣвена стаклена врата истога; и пусти е унутра. Затимъ затвори врата, па се са угушенимъ уздисаємъ врати својој матери натрагъ.

„Ты си Роберте невесео, кадъ се сви твои гости веселе!“ рекне му она. „Уместо да се у сали указуешъ, обраћашъ цѣо твой позоръ единствено нашої сиротной Елени — шта ћу да мислимъ о томъ?“ Онъ јој се преко наслона њне столице сagne.

„Мати,“ запита исти, „заръ вамъ Елена јоштъ ништа повѣрително саобштила није? — Заръ јоштъ единако више ништа незнате о њој, осимъ што вамъ е докторъ казао?“

„Препорука онако достојногъ мужа доволна е, сыне, да свако подозренѣ разтера. А осимъ тога Елена се за ово пола године, што е кодъ насъ, оногъ повѣрена достојномъ показала, кое самъ я на њо положила. Она није мени више само другарица, коя ми време врати; она ми е садъ найнужднѣя прѣтељица постала. Но при свемъ томъ, ипакъ я немогу пропустити, да ти мою желю неавимъ, да ты твоје поступањъ са томъ девојкомъ умѣришъ. То незахтѣва само твой положай, као поглавара трговачке фирме. „Симонићъ“ него е башъ и нужно, ако желѣшъ да и мое одношенѣ према њој исто остане. Я бы немалу жертву принела, кадъ бы се те девојке одрећи, и лишити морала. Господинъ Петерзонъ, богатый капиталистъ онај, пре краткогъ времена ясно ми е дао познати њгове намѣре за Елену. Я се ипакъ немогу да рѣшимъ, да добро дѣте оно на то позорнимъ учинимъ; ал' ипакъ љу учинити, Роберте, ако ты — “

„Ако я и далѣ њо другчѣе сматрамъ, а не као вашу служкињу, ел'те?“ запита Робертъ подсмевателно.

„Ако се неоканешъ намѣре, да преко целе зиме овде останешъ. Дужность те у Хамбургъ зове, па я се надамъ, да ћешъ твојој дужности слѣдовати. Мы ћемо

Роберте обширнѣе о томъ говорити, еръ ми е та стварь одъ врло велике важности.“

У овомъ тренутку отвори ђорђе врата, пусти Франца, братучеда ове удовице, унутра, па врата опетъ затвори. Мати и сынь непознадоше овогъ дошавшегъ одма, кои своимъ простымъ, никако за балъ приличнимъ одѣломъ њи у удивленѣ приведе. Францъ се пакъ зачудио да и Роберта ту види, еръ га е старыи ђорђе увѣравао да ће Францъ са теткомъ безъ сведока говорити. Онъ се поклони, ступи удовицы ближе и полюби е съ почитаниємъ у руку.

„Доцный а притомъ незватый гость!“ проговори онъ. „Госпоя Симонићъ опростиће сину брата њного, што е онъ за неколико минута радости бала лишава.“

„Францъ!“ повиче зачуђено удовица, загледавши се у бледогъ овогъ младића.

Младый пакъ трговаць сретне поздравъ Францовъ еднимъ ладнимъ небрежливимъ поклономъ, тако, да Францъ намѣру свою, да сирѣчь руку рођаку свомъ пружити, у дѣйство и неприведе.

„Я самъ садъ путникъ,“ продужи онъ далѣ, „случайно дознамъ да вы у радости ове ноћи јоштъ пливате, и да јоштъ поспали нисте, зато се и нисамъ затезао, да васъ за еданъ разговоръ замолимъ, кои е за мене важанъ, и кои можда и вама неће неповолянъ бити, почемъ васъ теткомъ мојомъ именувати смемъ.“

„Мой е рођакъ зацело у нужди“ рекне Робертъ, поругателнымъ гласомъ, кои овога неприятельску мисао према Францу ясно осведочи. „Ако е то, то онъ може увѣренъ бити, да ће му наша помоћъ, продуженѣ пута олакшати“

„Роберте,“ проговори Францъ Озбекъ са тужнымъ гласомъ, „заръ јоштъ није време променуло твоје миѣнѣе о мени? Но я га и нећу на силу на мою ползу преиначити.“

„Тай бы трудъ узалуданъ и быо!“ повиче Робертъ. Мое миѣнѣе о теби тако е тврдо, да те морамъ молити, да ми гостилникъ именуешъ у комъ се налазишъ, па да тамо помоћъ очекуешъ, кою ћу ти я, безъ да ты за то молишъ, тамо послати.“

Францъ се силно стресе и устне му задрѣху, но ипакъ се онъ съ великимъ напрезанѣмъ задржи, и окрепе се господи Симонићъ:

„Я самъ съ томъ намѣромъ дошао, да се са се-
стромъ мога доброгъ отца састанемъ; ако ли ме и она
одбѣ, то я у кући мой едины сродника на овомъ свету,
ништа выще тражити немамъ.“

Удовица е уплашено, напрасно ово преображенѣ
лица свогъ братиѣна сматрала.

„Посѣтите ме опетъ сутра у подне!“ промрмля
она. —

„Десетъ е минута доста, любезна тетко!“ молио е
Францъ съ видимимъ некимъ страхомъ. „Я морамъ путо-
вати —“

„Ево новаца!“ повиче Робертъ извадивши свою ску-
поцѣну и пуну кесу, и бацивши е предъ младогъ Осбека
на патосъ. „Путуйте господине, путуйте съ милимъ бо-
гомъ!“

„То е премного!“ повикне Францъ са загушенымъ
гласомъ, и дрктећи цѣлимъ тѣломъ, ступи еданъ коракъ
натрагъ. Роберте, ты си нитковъ!“ придода далѣ са у-
сїянимъ погледомъ, кои су нѣговомъ бледомъ лицу ужа-
санъ изгледъ давали. „Мени, мени бацашъ предъ ного
твою кесу као каквомъ просяку? Я самъ хтѣо забора-
вити; но ты мое сеѣанѣ силома подживишъ. —“

„А чега се то поминѣ господинъ?“ запита Робертъ,
ужасно разяреногъ Франца са поругателнимъ погледима
мереѣи га.

„Да половина тогъ иманя, коимъ се господинъ Си-
мониѣ предъ светомъ хвали, мени принадлежи! Бѣтъ, го-
сподине, я знамъ врло добро, да е мой отацъ нешто вы-
ше, него кнѣгководитель свога зета быо. У овой су ке-
си украдены новцы!“ Дода онъ гурнувши кесу ногомъ
одъ себе. „Задржете ѣй вы, нека на вашој души гору као
оганъ пакленый! Вашъ е отацъ старогъ свогъ кнѣго-
водителя дао господскїй саранити, све су новине пуне
быле описиваня сїяногъ оногъ погребѣ и смртне обяве,
и нѣгова се вѣрность явно споминяла, ал' новцы нѣгови
остадоше тайно у каси. Кадъ самъ я мое право тражи-
ти почео, мене за безумна прогласе —“

„А я ѣу тай прогласъ потврдити!“ рече Робертъ
ладно и спокойно. „Кои се усуѣуе мртваца у земљи по-
вати и безчестити, тай е безуманъ. Мати, ты си госпо-
даръ у кући, — я очекуемъ твою заповѣсть, ако неѣнешъ
ты, я ѣу изићи изъ куѣе.“

Пуни образи удовице бяху мало побледили, но са ва-
жнимъ смешенѣмъ проговорѣ она:

„Сиромѣ мой братанацъ има ту погрешну мысао, да
е нѣговъ отацъ потайный ортакъ могъ покойногъ мужа
быо, онъ неѣе никако да вѣруе, да е онаѣ само првый
кнѣгководитель быо, и да е затѣ годишню плату одъ хи-
ляду талира примао — лепъ новацъ за поединогъ чове-
ка. Но оканимо се сваѣе — правичность мужа могъ бы-
ла е превеѣе позната, да е неможе еданъ лакомисленый
човекъ тако лако упрлати и оцрнити. Да се пакъ небы-
чинило, да самъ я рада, да съ поклонима стару погрѣш-
ку оперемъ, то дижемъ мое руке сасвимъ одъ господина
Франца — гди е Елена? Оѣу да идемъ да спавамъ.“

Она зазвони у едно звонце кое е поредъ нѣ, на ед-
номъ асталчиѣу было. На тай гласъ отворе се врата
одъ оногъ кабинета, и Елена изаѣе.

„Госпо! Госпо!“ повиче Францъ удовици са ужас-
нимъ усколебанѣмъ. И хтѣдне и далѣ нешто говорити
ал' напрасно, као да му се сво тѣло и душа окаменила,
гледао е уочено у дошавшу Елену. Лютина матере и
сына тако е велика была, да они садашнѣ станѣ младе
девоѣке, кое е нѣиновомъ сасвимъ наличило, ни примѣтили
нису, као ни пуноважеѣи онаѣ погледъ, коимъ е она у
Франца погледала. У исти ма' дала му е она са дркте-
ћомъ рукомъ своіомъ знакъ на белу ружу ону на прсима
нѣвымъ. Тай знакъ дѣйствовао е као какво чародѣѣ-
ство на окаменѣногъ Франца; нѣгове черте лица оживе,
у ладносветлѣемъ оку нѣговомъ укаже се суза, и, обе
руке притиснувши на груди, трудіо се напрасно появле-
нѣ радостногъ чувства да угуши. Са пречовечнымъ у-
силяванѣмъ тражіо е покоя. Но появленѣ дражестногъ
овогъ существа пресилно е на нѣга дѣйствовало, да нѣе
могао слѣдства нѣгова у себы затворити. Зато прети-
сне обема рукама лице, и почне горко плакати. Сузе чо-
века дирну и найладнѣе срце; госпоѣ Сimoniѣ, као и Ро-
бертъ, нису могли плачуѣемъ овомъ свое сажаленѣ одре-
ѣи. Оба двоѣ су држали, да е ова брза промена у нѣму
слѣдство намѣре госпоѣ Сimoniѣке, кою е она мало пре
изговорила.

„Нѣговъ е разумъ заиста страдао!“ прошаѣе Ро-
бертъ своіој матери, но доста ясно, да е то поредъ нѣи
стоѣѣа Елена чути и разабрати могла.

Елена погледа жестоко къ небу. Затимъ е чекала
мирно на заповѣсти удовице. Осимъ необузданогъ дви-
женя груди нѣны, нѣе друго ништа могло издати она чув-
ства коѣ се у внутрености нѣногъ срца волнук. Лице нѣ-
но было е бледо ал' мирно.

Госпоѣ Сimoniѣ устане. „Дай руку, дѣте мое!“
рекне тихо к' Еленѣ. Ова е подпомагала тремой госпоѣ у
ходу нѣномъ.

„Ты ѣнешъ Роберте овогъ господина тѣшити!“ до-
да она, окренувши се одлазеѣи к' сину своѣмъ.

Но Робертъ е то едѣа чуо; Елена, коѣ му се у о-
вомъ появленю іошѣ хляду пута лепша указала, цѣло
е нѣгово существо обузела. Нѣгови ватрени по-
гледи, као да су хтѣли оно дражестно створенѣ про-
гутати.

И Францъ дигне главу, и оштро е гледао за обема
женскиняма, кое су полако к' вратима ишле. Нико осимъ
Франца примѣтио нѣе, да е Елена и по другїй путъ на бе-
лу ружу коѣ е нѣне груди украшавала, знакъ дала. Вра-
та се затворе, и Францъ и Робертъ садъ су сами еданъ
съ другимъ были. Мучно ѣутанѣ садъ наступи. Младый
трговацъ нѣе моѣи имао да свогъ сиротногъ роѣака оста-
ви, кои е са склоплѣнымъ рукама, као да е тихо богу се
молио и са преображенимъ лицемъ на врата гледао, крозь
коѣ су оне две изишле быле. Одъ еданпутъ као да се
нѣе могао са силомъ чувства свои далѣ борити, окрене
се брзо къ роѣаку своѣмъ, и счепа га за руку.

(продужиѣе се.)

БЕРБЕРИНЪ.

Господинъ. Шта има ново на Криму?

Берберинъ. Ново гроблѣ. До садъ се едѣнако бояли
и Руси и саюзницы зиме, а садъ су почели да се бое

врућине. Мало сунце обасјало, а они већ дали се у бригу, шта ће бити кадъ обвладају врућине, па почне оны 100 хиљада мртви тѣлеса, што су на итњи и плитко саранѣни, трнути. Нерачунајући мртве конѣ. Јошть сада кадъ угрее сунце примѣчавају неку маглу по врљу гробова, и некій особитый мирисъ; и тако летосъ имамо се надати куги, коя ће имати честь ступити на упразнѣно место колере.

Господинъ. Ама теби нешто данасъ дрѣће рука. Као да си одржао рѣчь што си казао да ћешъ да почнешъ да пиешъ.

Берберинъ. Боже сахрани, нисамъ я пианъ, само самъ много певао пиане песме, па може бити да самъ се одъ песама опіо; а вы знате да се човекъ највише опіе одъ пиански песама и одъ млогая лета. (полако пева.)

„Ништа на свету лепшега нѣ,
Него у друштву када се пиѣ,
Кадъ свако јутро и свако вече,
У друштву пуне чашице звече,
Када се безбрижно накриве капе,
Када сви редомъ чаше изкапе.
Руйно онда се вино таласа,
А свакій пева изъ свога гласа:
Я ћу полазећ' съ овога света,
Певати пианъ млогая лета.
Ко годе хоће нека се стара,
Некъ зида куће, некъ тече пара.
Съ богатствомъ срећанъ неможешъ бити,
Ако неумешъ подобро пити.
Ко хоће нека новине чита,
„Шта има ново?“ некъ вазданъ пита.
Кадъ ће се Руси съ Турѣма бити?
Безъ бриге я ћу све вино пити.

Господинъ. Доста, доста, немој выше да певашъ, него гледай да ме непосечешъ.

Берберинъ. Небойте се ништа господине, я да хоћу люде да сечемъ, я бы ишао на Крымъ. Тамо има много посечены люди. Тамо е ока свиньскогъ мяса 4 цвандика а човечіе месо бадава, има га доста; тамо е ока црвеногъ вина 6 цвандика а за сто ока крви човечіе неда нико ни две паре. (Опетъ почне да пева.) „Ништа на свету лепшега нѣ, него у друштву када се пиѣ.

Господинъ. Болъ бы было да певащъ: Ништа на свету горега нѣ; него берберинъ кадъ пианъ бриѣ.

Берберинъ. Я вамъ опетъ кажемъ да я нисамъ пианъ; истина піо самъ мало нешто, одъ синоћ до јутросъ, али мы остали люди нисмо као вы господа да се тако одма опіємо, нама треба 24 сата као Кралъвићу Марку, да еднако піємо, па текъ онда да се може казати да смо пиани. Свакій човекъ колико выше потроши, поведе и попіе толико выше вреди. Човекъ некъ нерачуна да е оно што има у цепоу нѣгово, донде, докле годъ непотроши, ербо може напрасно умрети. Само оно што човекъ потроши оно е нѣгово и нико му неможе одузети. Кадъ човекъ на вересію троши, то онъ продужава свой животъ, т. е. онъ кадъ умре преварио е смрть. Я немамъ ни жене ни деце, нигди никога свога на овомъ свету, па како видимъ мало готовы новаца, я брже гледамъ да поседемъ и по-

пиѣмъ, ербо се боимъ да неумремъ, па оно мало новаца да неприпадне шпиталу. А друго пыти нѣ греота, греота е ести господине, ербо збогъ вла изгубили смо рай а не збогъ пиѣ. Познато вамъ е да су Адамъ и Ева изтерани изъ Рая, што су ели а не збогъ тога што су пили; а знате и то, да е после людма за утѣху за изгубљенимъ Раіомъ створено вино, да нѣмиме свою тугу блаже, и будите увѣрени да су люди добро надокнађени за изгубљеный Рай; ербо мало бы се нашло сада у свету люди кои бы се у Рай повратили гдѣ нема вина. И тако люди у пићу добили су оно, што е Адамъ збогъ вла изгубіо. — На свету овомъ међу людма има различногъ піанства, премда е све право и едно исто піанство. Ко се опіе Шампаномъ тай нѣ нимало пианъ. Ко се опіе Малагомъ и Мадеромъ тай е само весео, ко се опіе простимъ виномъ за тога кажу: нажитіо се; а ко се опіе раіомъ за тога кажу: отрескао се и ошљокао се.

Господинъ. Я те неразумемъ шта хоћешъ да кажешъ.

Берберинъ. Ето шта хоћу да кажемъ: за одвећъ велику господо кадъ се опію нико несме или неће да каже: пианъ е, него кажу: нѣ ни мало пианъ него се претвара, и ко га непознаѣ какавъ е веселякъ у друштву рекао бы да е пианъ. За мало маню господо кадъ се опію кажу: ала е весео. За јошть манѣ люде кадъ се опію, обично говори се нажитіо се, украсіо се, напіо се мало. А сиромаха и кадъ грозница увати, светъ се осврће за нѣмимъ па каже: гледай како се опіо. Чудноватъ е овај светъ господине. Мыслите вы кадъ годъ умире, да онъ жали што иде између овы зли люди? Нѣ истина, онъ жали само што иде између пуны чаша, што оставля пуиъ асталь сваке ѣаконіе. Жао му е што умире а нѣ јошть кога свогъ ближнѣгъ упропастіо, што се нѣ јошть комъ осветіо, што нѣ јошть кои сандукъ напуіо. Човекъ кои нигдѣ ништа на овомъ свету нема, тай весело полази на онај светъ, и радуе се да умре, у надежди да ће баремъ што годъ на ономъ свету наћи.

МИРОЋИЯ.

Календаръ нѣ ништа друго него една конта нашегъ живота; кою конту исплаћуемо свакій данъ, а незнамо колика е сума, и коликій е рачунъ. То е едина конта, кою човекъ нѣ радъ да брзо изплати. Нема дана кадъ намъ се на рачунъ те суме необдіе по мало одъ живота. Човекъ што годъ выше живи, све манѣ има да живи. Човекъ и непознаѣ како се радуе што му се смрть приближава. Млоге чуємо гди кажу: кадъ ће то лето већ едан-путъ доћи? То толико значи, колико кадъ бы казао: кадъ ће ми се неколико месеци одъ живота одузети.

Смрть е свршетакъ своіо желая и своіо послова. Смрть нѣ тако грозна као што е люди представляю; докъ смо живи мы незнамо шта е смрть, а они што су помрли, ни еданъ се нѣ на ню потужіо. Права смрть то е старость. Човеку е опредѣлила природа да живи до 80 година, и ко умре у той години; за тога можемо рећи да му е дошла смрть. А за све оне друге кои умру пре него што доживе 80 година, нѣ смрть крива. Или су сами криви или други предмети што су око нѣи. У нашемъ времену права смрть — т. е. она коя има заповестъ да само старе

година доживе. Оан сви дурти ране исцелат прироби сво-
ю конту т. е. умру. Томе су криве брите, пиле, аде жес-
не, донтори; квететница, неправде, пушке, сабљ, мрзост,

мобар; познја, и т. д.
То ест, свекра ма шта ратна, она е снаг све крива,
и нида не може по вољу снаг уловити. А реч *Секрета*

отула е остао име Све-каръ.
Законъ. О томе е Солонъ јошть пре 2 хиляде годи-
на казав, то естъ: да е законъ научина, гдѣ се само мале

муже ватао, а великии бумбарови разедру научину и про-
дате. О закону у нашемъ просвещеномъ рѣку немамо ни-
шта говорити.

Секса, то е праведанъ и дозлюбивъ человекъ, кои не-
престано дурима светли и путъ показуе, а себе сатира,
на каду га нестане, светъ остае као што е и было.

ЗА СПОМЕНИКЪ.

— Младешъ VI развела гимн. георг. 26 цванцка.
— Младешъ IV. развела гимн. георг. 24 цванц. П. Конст. Хра-
нисавѣтивъ половникъ Началникъ военнии I #. — Ар. Гин-
дербаръ Началникъ санитета I #. — Финлиъ Християнъ на-
чалн. суд. одѣл. кн канцел. I #. Тим. Книжевниъ началн. ад-
мин. кн. канц. I #, — Ум. Матия начал. поп. ни. дѣла I
#. — Яковъ Умшииъ нач. суд. одѣл. поп. прав. I #. —

Свет. А. Давидовиъ скар, суд. одѣл. кн. канц. е цр. — Мило-
Петрониѣвиъ скар, атеице парпракске е цванц. — Мило-
славъ Противъ стогонач. суд. одѣл. кн. канц. е цр. — Атан.
Николиѣ. началн. поп. ни. дѣла I #. — Милвои Петровиѣ
началн. военни поп. ни. дѣла. I #. — Стефанъ Хераловиѣ

началн. пошт. поп. ни. дѣла I #. — Јованъ Николиѣ скар.
при поп. ни. дѣла 3 цр. — Конст. Бранковиѣ проф. личея 6
цр. — Игн. Станимовиѣ проф. личея 2 #. — Ем. Тосимо-
виѣ проф. воен. академие 6 цр. — Миланъ Стойкиѣвиѣ сто-
гонач. поп. ни. дѣла 3 цр. — Марко Стойкиѣвиѣ стогонач.

поп. ни. дѣла 2 цр. — Ар. Авимъ Медовиѣ стогонач. саните-
та при поп. ни. дѣла 6 цр. — Умилитрије Миланковѣ стого-
нач. одѣленн. 3 цр. — Јосифъ Николѣвиѣ Архиваръ 2 цр. —

Стев. Лукиѣ канцелекста 3 цр. — Лазаръ Максимовиѣ рачу-
новодителъ поп. ни. дѣла 3 цр. — Борѣ Илениѣ преѣва.
суда вар. Георгѣа е цр. — Вениткинъ Козмровиѣ I #. —

Васа Борѣвиѣ I. стогонач. поп. финан. 3 цр. — Миланъ
Давидовиѣ скар. поп. финан. 6 цр. — Борѣ П. Станишиѣ III
рачуносп. гл. контроле 6 цр. — Ум. П. Петровиѣ деристра-
торъ и прав. — 3 цр. — Лавр. Петриѣвиѣ архив. поп. прав.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Князь Менчикоръ явил: да су Русн 16. Фебр. јошть
еданъ планъ преѣз овиѣ скоро подигнутимъ шанцемъ на
чинниг, и да имъ непристеган у томъ послу ништа ниску мо-
гли сметати. Коѣхъ вѣстаторѣ не се ништа знаменитотъ до-

тоѣно.
— Велика дѣлстругиоа руска войска подѣли бѣ се на
преѣвонителѣ: Пасиенѣча и Горякова.
) За оваѣ споменникъ Лукиѣна Мушикеторъ примаѣе ирпаторе Чаредни-
вество Шукиѣниѣ, само до дурѣвѣдане. Ко јоште жели што при-
ложити нека названг послата.

князь Горяковъ уничили су свои подворени Нбр. Вел. цару
аустриецкомъ.
— Шемонтска войска заузече у Криму Камъш- бай; нста
војска као што новине вилаю текъ што не дошла. Великио
можество коня за товарѣ и мараца одъ те нове помоѣне

војске већ е проширо крозъ Босфоръ.
— По гласу бѣжачи новина, конференциѣ у Бечу већ су
почете 3. Марта у четвртакъ, јошть очекуе се свакѣи часть,
тирскии пуномоциѣкъ Аян-паша.

— Назъ Парваз акино: да е царъ Наполеонъ одложио
свое путованъ, и за садъ не бе ни на Кримуъ.
— Кингеске новине пишу: да ни она парта у Русиѣ, кои

е за миръ, не ѡговара жели Европе; ебо не ста миролюбна
руска парта, само се у толикѣ различуѣ одъ оне дурте рато-
любие или старо-руске партаѣ, што она мысли да јоште не
време оноѣхъ великомъ рату. А што се тиче планова, у томе

судь сужни. Зато исте новине пишу: „да не дамо Русиѣна
Парипраѣт ни у овоѣ 1835. год. ни у будуѣе нида.
— Новине бѣже пишу: Н у Лондону и у Петербургу
склони су миру, али у Паризу яке су препоне. Кралъ Праг-
скии врло се нашао уверѣвенъ одъ цара Наполеона, што е

тражио одъ ѣга да се обвезе, да може француска войска
крозъ Германцио свата и безъ дозволеня немачкогъ саюза,
проби, и кралѣ пражскии да се обвезе да бѣ се у бѣжачиѣ
конференциѣя вишинни гласова морати придружити. И садъ
францускии министрѣ иностранѣи дѣла, казав е да се тавѣа у

словни немолу преѣдатели еуномъ видаѣтене неависимомъ; но
ипакъ Наполеонъ остае е при своѣи запovedуѣаѣоѣи формѣ.
— Великии князевни рускии Михаилъ и Никола дошли су у
Одессу, а ондаѣ бѣ у Петербургу, они у Одессѣ јошть ништа

нису знали за смртъ свога оца. Князь Менчикоръ такоѣ е
оставио Кримуъ, и отишао у Москву.
— Саѣшци царска породица (Романовъ) у Русиѣ, дошла
е на престогу рускии 1613. годѣне. Великии Петаръ кон е
1682. год. ступио на престогу, основао е темѣар величини да-

нашѣ Русиѣ, и утврдио е свою породицу на престогу.
— Новине напоминоу; како е Наполеонъ старѣи јошть
1807. годѣне писав: „Сига Русиѣ, кои е на врѣзаконномъ у-
пливу основана; савозѣе перѣа Аустрию и Француску.“

— Руси купе еодатѣ за флоту свою сада и одъ агаѣски
острова, кое до сада не нида было у тоѣхъ островника одъ
како су исти острови поѣа Русиомъ.
— Савидѣвно заведѣние у Бедоѣи цркви грабе Паулуѣвиѣ-

на, тако се уаврѣшенствовало и показао, да е до сада, 2.
бакарне, 4. ередбне меѣлѣ добило. Лондонскии назолъ нида-
стри одъ 1831. го. почетковаво е исто заведѣние са златномъ
меѣлѣкомъ; а одъ Нев-порскотъ назолѣ индустриѣ было е по-

хваѣбно сѣ еднимъ пискомъ. Исто заведѣние остовано е 1832.
год. Има 36 казана, и осимъ парни машина раде 84 особе.
— Обште познатиѣи Србскии живонисаѣи Димитриѣ Арѣа-
мовиѣи, кои се и на книжевномъ поѣно славно показао, пре-

ставио се 2. Марта у Новомъ Саду. Онъ е роѣенъ 1815. год.
И цегоръ своѣхъ живота было е еданъ одъ оны бѣчки доѣно-
баѣа, коиѣ безъ различа евакии Србинъ трѣба да рекне: Ботъ
да му Ашу простѣ.

Чести новина: зато по 5 еор. 52 ер. ередѣо 26